

MIKELIS SKOPĀNS

Esmu jauniešs, kas dzīves steigā pamana to, ko citi ir palaiduši garām,
tad sēžos pie papīra un rakstu visu, kas uz sirds. Reizēm mani nesaprot, reizēm
pārprot, bet es eju savu ceļu, jo esmu cilvēks ar mugurkaulu.
Man ir izveidojies savs priekšstats par dzīvi, un teikšu atklāti, -
katru dienu dzīvoju kā pēdējo, jo dzīvē ne viss ir paredzams.
Pašlaik esmu students Vidzemes augstskolā un studēju informāciju tehnoloģijas,
bet dzeju saglabāju kā izteiksmes formu,
kad ikdienu ir apnikusi un gribas ko pateikt neierastā veidā.
Pārsvarā rakstu par mīlestību un sāpēm, ko tā sagādā,
jo tā mūsdienu modernajā pasaulē ir viena no tēmām, kas
tiek skarta vismazāk un tajā pašā laikā visdziļāk.
Par sevi varu sacīt, ka esmu cilvēks ar savām domām, kas reizēm noved
pie konfliktiem, bet - es protu par sevi pastāvēt.
Ne reizi neesmu nožēlojis to, ko esmu izdarījis un ar ko nodarbojos,
jo galvenais ir saglabāt savu identitāti un neiejukt pūlī,
kas brēc pēc svaigas gaļas un miesas.
Vienīgais ko es varu ieteikt citiem:
„Nepazaudējiet sevi, savu identitāti un sajūti, ka jums ir mugurkauls,
jo tikai kopā mēs varam veikt pārmaiņas, kas var ietekmēt citus procesus gan
valstī, gan mums apkārt.”
Varbūt esmu iedomīgs, bet par to jums pašiem spriest. Atcerieties, -
tie, kas jauca citu dzīvēs, dara to tāpēc, ka pašiem savējās vairs nav. Varbūt rupji,
varbūt skarbi, bet tāda nu ir tā dzīves patiesība.